14 To 86/2015-1157

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře, ve veřejném zasedání konaném dne **21. května 2015**, v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jiřiny Roubíčkové a soudců Mgr. Mileny Vránkové a Mgr. Zdeňka Pořízka, projednal **odvolání**, která proti rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 05.02.2015 č.j. 1 T 43/2014-1040, podali **1) obžalovaný** [redacted], nar. [redacted] v [redacted], trvale bytem [redacted], **2) státní zástupkyně** Okresního státního zastupitelství v Táboře, a rozhodl o nich **t a k t o :**

Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu se k odvolání obžalovaného a státní zástupkyně OSZ v Táboře napadený rozsudek **z r u š u j e** v celém výroku o uloženém trestu.

Podle § 259 odst. 3 písm. b) tr. řádu nově rozhodnuto **t a k t o :**

Obžalovaný

[redacted]**,**

nar. [redacted] v [redacted], trvale bytem [redacted],

se při nezměněném výroku o vině

o d s u z u j e

podle § 240 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **30 (třiceti) měsíců.**

Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon uloženého trestu podmíněně odkládá na **zkušební dobu v trvání 4 (čtyř) let.**

Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 68 odst. 1 tr. zákoníku se obžalovanému ukládá **peněžitý trest** v v počtu 100 denních sazeb po 1.800 Kč, tedy v **celkové výši 180.000 Kč (sto osmdesát tisíc korun českých).**

Podle § 68 odst. 5 tr. zákoníku se obžalovanému povoluje uložený peněžitý trest splácet **ve splátkách po 15.000 Kč (patnáct tisíc korun českých) měsíčně**, počínaje 15. dnem měsíce následujícího po právní moci tohoto rozhodnutí, přičemž se určuje, že výhoda splátek peněžitého trestu odpadá, jestliže obžalovaný nezaplatí dílčí splátku včas.

Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku se pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené době vykonán, stanovuje **náhradní trest odnětí svobody v délce 6 (šest) měsíců.**

Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku se obžalovanému ukládá trest zákazu činnosti, a to zákaz funkce statutárního orgánu v obchodních společnostech a družstvech s oborem činnosti nákup a prodej pohonných hmot, jakož i výkon takové funkce na základě plné moci či jiného obdobného pověření na dobu **4 (čtyř) let.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozsudkem Okresního soudu v Táboře byl obžalovaný [redacted] uznán vinným zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku, jehož se měl dopustit jednáním, které je konkretizováno ve výrokové části napadeného rozsudku.

Za tento zločin byl odsouzen podle § 240 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 30 měsíců, který mu byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání čtyř let. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku, za použití § 68 odst. 1 tr. zákoníku byl obžalovanému uložen peněžitý trest v počtu 300 denních sazeb po 2.000 Kč, tedy v celkové výši 600.000 korun. Podle § 68 odst. 5 tr. zákoníku bylo obžalovanému povoleno peněžitý trest splácet po splátkách po 50.000 Kč měsíčně, počínaje 15. dnem měsíce následujícího po právní moci rozhodnutí, přičemž bylo určeno, že výhoda splátek peněžitého trestu odpadá, jestliže obžalovaný nezaplatí dílčí splátku včas. Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku byl obžalovanému pro případ, že by jím nebyl trest ve stanovené lhůtě vykonán, stanoven náhradní trest v odnětí svobody v délce 6 měsíců.

Rozsudek soudu I. stupně právní moci nenabyl, neboť v zákonem stanovené lhůtě proti němu podal obžalovaný prostřednictvím své obhájkyně odvolání, z jehož obsahu je patrno, že jsou jím napadány všechny jeho výroky. Obžalovaný již v předchozím odvolání proti prvnímu ve věci vydanému rozsudku uváděl, že nesouhlasí s výší způsobené škody ani s tím, jaká výše škody mu byla uložena k úhradě. V rámci předchozího odvolacího řízení bylo ze strany obžaloby dokonce doloženo, že daňová povinnost na DPH doměřená FÚ Praha 3 vůči společnosti [redacted] činí 207.936 Kč, tedy téměř osmkrát méně, než jaká škoda je tvrzena v samotné obžalobě. Rozhodnutím odvolacího soudu ze dne 27.04.2014 č.j. 14 To 190/2014-964 byl dán soudu I. stupně pokyn, aby v nově nařízeném hlavním líčení bylo mimo jiné zjištěno, v jakém rozsahu byla ze strany obžalovaného DPH zkrácena a jaká škoda jeho

jednáním měla být způsobena České republice. Současně se měl soud I. stupně zabývat i zohledněním nákupu množství nafty, kterou daňový subjekt musel nakoupit, avšak tyto nákupy nezahrnul do účetního deníku ani neuplatnil odpočet DPH na vstupu a současně správce daně neměl údaje o nákupu k dispozici. V případě, že soud by nebyl schopen objasnit a řádně vyčíslit rozsah způsobené škody, měl za tímto účelem přibrat soudního znalce z příslušného oboru. Dál se měl soud prvního stupně zabývat majetkovými poměry obžalovaného a podrobit výsledku svědky [redacted] a [redacted]. V neposlední řadě se měl soud zabývat i trestním oznámením obžalovaného na společnost [redacted] ze dne 21.05.2014. Z protokolu o hlavním líčení je zřejmé, že soud I. stupně většinu pokynů odvolacího soudu neprovedl. Obžalovaný tedy zásadně nesouhlasí s výší údajné škody, která měla být jeho jednáním způsobena. Především má za to, že obžaloba ani soud I. stupně nevzaly v úvahu tu skutečnost, že daň z přidané hodnoty je daní tzv. průběžnou, tedy jeden subjekt prodá a odvede DPH a druhý subjekt nakoupí a stejnou DPH si může nárokovat u FÚ k vrácení. Obžaloba tvrdí, že obžalovaný neodvedl DPH a odběratelé PHM (tedy odběratelé, kterým obžalovaný vystavil faktury) DPH nárokovali a výši škody, kterou způsobil obžalovaný, činí výše DPH na základě vystavených faktur. Teoreticky však nemuselo dojít ke vzniku škody vůbec, protože jedna tatáž DPH byla dodavatelem odvedena a odběratelem nárokována. Za předpokladu, že obchodník PHM DPH na vstupu nenárokoval a na výstupu neodvedl, pak sice vypadl jeden článek řetězce, ale ke vzniku škody nedošlo. Prakticky ke vzniku škody došlo pouze tak, že obchodník PHM (tedy obžalovaný, resp. jeho společnost), nakoupila jeden litr PHM za částku 10 Kč plus 2 Kč DPH, ale prodala jeden litr PHM za částku 11 Kč plus 2,20 Kč DPH. V takovém případě vznikla škoda ve výši 0,20 Kč u jednoho litru PHM.

Odvolací soud zcela správně uvedl, že se soud I. stupně musí zabývat také zohledněním nákupu množství nafty. Obhajoba v rámci nového hlavního líčení navrhovala důkaz přijatými fakturami od dodavatelů PHM, od nichž obžalovaný PHM nakupoval, případně i vyhotovení znaleckého posudku. V době konání hlavního líčení dne 05.02.2015 měl obžalovaný k dispozici faktury za nákupy nafty za roky 2010 a 2012, v současné době již má i faktury za nákupy nafty za rok 2011. Soud I. stupně tento důkaz neprovedl, obžaloba jej také považovala za nedůvodný a zejména za nevěrohodný s odůvodněním, že účetnictví společnosti bylo předáno. K tomu obžalovaný uvádí, že účetnictví společnosti skutečně bylo předáno novému jednateli a společníkovi společnosti [redacted] Nicméně pokud se v účetnictví neobjevily faktury za prodané PHM, nemohly se tam objevit ani faktury za nakoupené PHM. Stejně tak není možné souhlasit s tvrzením obžaloby, že PHM ve fakturovaném množství bylo obžalovaným ukradeno. Pokud by bylo přípravné řízení vedeno důsledně, měly se orgány činné v přípravném řízení pozastavit nad tím, jak obžalovaný PHM v takovém množství nabyl. Rozhodně je obžalovaným popíráno, že k nabytí PHM došlo krádeží. Ze soupisů založených ve spise je možné dopočítat, že prodeje PHM v roce 2010 činily 72.679 litrů, v roce 2011 137.240 litrů a v roce 2012 celkem 53.755 litrů nafty. Krádež takového množství PHM by již byla jistě nahlášena. Obžalovaný má k dispozici faktury za nákup PHM za roky 2010 až 2012, které byly vyžádány od dodavatelů PHM. Tyto faktury nebyly zahrnuty v účetnictví společnosti [redacted], tedy ani v nákladech, ani na vstupu DPH. V odvolání pak označeny a konkretizovány jednotlivé faktury za roky 2010 až 2012. Nákupy PHM na základě těchto faktur činily 285.476 litrů, prodej PHM pak činil 264.674 litrů. Porovnáním nákupu PHM a prodeje PHM je možné se dopočítat skutečné výše škody, která zcela jistě nebude odpovídat výši škody, kterou tvrdí obžaloba. V případě, že soud se nebude chtít zabývat přepočty na základě předložených důkazů, nechť je za účelem zjištění skutečné výše škody ustanoven soudní znalec, který by škodu vyčíslil.

Obžaloba upozorňuje ve svém závěrečném vyjádření na usnesení Nejvyššího soudu ČR 5 Tdo 565/2011, avšak konstatování pouze části tohoto rozhodnutí je vytrženo z celkového kontextu daného usnesení. Naopak pokud by bylo použito předmětné usnesení pro daný případ, jednoznačně z něj vyplývá, že jak obžaloba, tak i soudce, se měli důsledně zabývat přesným vyčíslením výše škody. Obhajoba nikdy a v žádném stupni řízení nežádala o provedení důkazu rozhodnutími finančního úřadu. Takováto rozhodnutí předložila v rámci řízení obžaloba. Nikdy také obhajoba nenavrhovala, aby výsledek finančního úřadu zjištěný výpočtem daňové povinnosti na základě pomůcek byl vzat jako důkaz pro vyčíslení výše skutečné škody. Obžalovaný zdůrazňuje, že takovéto důkazní návrhy předkládala obžaloba, stejně jako důkaz výslechem pracovníka Finančního úřadu v [redacted]. Obžalovaný naopak souhlasí se závěrem odvolacího soudu a navrhuje, aby za účelem přesného vyčíslení výše škody soud I. stupně vycházel buď z doložených přijatých faktur nebo ze znaleckého posudku. Obžalovaný souhlasí s tvrzením, že je nepřípustné, aby mu byly od „škody“ odečteny náklady na jeho trestnou činnost. Toto však nikdy nepožadoval. Obžalovaný však nesouhlasí s tím, aby nebyly v rámci posuzování výše škody zohledněny odpočty DPH z nákupů (což nejsou samozřejmě náklady) pohonných hmot, které musel jednoznačně vynaložit k tomu, aby mohl PHM následně prodat. Obžalovaný dokonce může doložit veškeré faktury, které řádně uhradil a nikoli ukradl, jak tvrdí obžaloba. V rámci přípravného řízení ani u hlavního líčení dle obžalovaného nedošlo k přesnému vyčíslení výše škody. Pokud se však procesní soud nezabýval důsledně pokyny uvedenými v usnesení odvolacího soudu a nepřipustil ani jím navržené důkazy, je zřejmé, že není možno za těchto podmínek ve věci rozhodovat, protože soud I. stupně nestanovil přesnou výši škody, nemohl následně ani rozhodovat o tom, kolik a za jakých podmínek má obžalovaný škodu nahradit.

Stejně tak konstatování soudu I. stupně, že nesníží výši náhrady škody, kterou má obžalovaný uhradit proto, že získal trestnou činností neoprávněný majetkový prospěch bez toho, že by určil přesnou výši takového majetkového prospěchu, pokládá obžalovaný za nepřijatelné. Naopak uvádí, že vlastní pouze podíl na nemovitém majetku, který je navíc zatížen exekucemi právě v důsledku podnikatelské činnosti společnosti [redacted], přičemž se jednalo o nezaplacené faktury na nákup PHM, které společnost obžalovaného následně prodala společnosti [redacted], a které tato společnost nezaplatila. Z tohoto důvodu na ni obžalovaný podal dne 21.05.2014 trestní oznámení. Z příjmu obžalovaného ve výši 15.000 Kč není možné peněžitý trest uhradit.

Dle názoru obžalovaného soud nepřipustil žádné důkazy, které by svědčily v jeho prospěch, dosud provedené důkazy nemohou dovést soud k závěru, že předložený důkazní materiál je dostatečný k prokázání jeho viny. Ze všech výše uvedených důvodů proto obžalovaný navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v plném rozsahu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání a doplnění důkazů.

Součástí odvolání obžalovaného se pak staly listiny - faktury za nákup PHM za roky 2010 až 2012, o nich zmíněno v opravném prostředku.

Rozsudek soudu I. stupně byl dále napaden i odvoláním státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Táboře, které podáváno v neprospěch žalovaného [redacted] do výroku o trestu. Státní zástupkyně se plně ztotožňuje s rozsudkem soudu I. stupně ve výroku o vině, současně za přiměřený považuje také podmíněně odložený trest odnětí svobody. Peněžitý trest

uložený soudem I. stupně je poměrně přísným trestem, přísnějším, než zněl návrh státní zástupkyně u hlavního líčení. Soud I. stupně jím uloženou výměru peněžitého trestu však dostatečně odůvodnil a jeho argumenty lze akceptovat. V této souvislosti nelze odhlédnout od toho, že peněžitý trest je jedinou možností, jak od obžalovaného získat část finančních prostředků, o které neodváděním DPH ochudil státní rozpočet. Obžalovaný již není ani jednatelem společnosti, za kterou je uvedený daňový dluh z daňového hlediska evidován, neboť se společnosti zbavil. Jeho odpovědnost za daný skutkový děj je však zcela zřejmá.

Státní zástupkyní vytýkáno soudu I. stupně, že nevyhověl jejímu návrhu na uložení trestu zákazu činnosti. Domnívá se, že v daném případě bylo namístě uložit obžalovanému podle § 73 tr. zákoníku trest zákazu činnosti, a to zákaz funkce statutárního orgánu v obchodních společnostech a družstvech s oborem činnosti nákup a prodej pohonných hmot, jakož i výkon takové funkce na základě plné moci či jiného obdobného pověření. Vzhledem k tomu, že v dalším hlavním líčení konaném po zrušení prvého rozsudku u soudu I. stupně nedošlo k zásadnímu odklonu a posunu ve skutkovém ději, odkázala státní zástupkyně ve vztahu k tomuto navrženému trestu zákazu činnosti na odvolání státní zástupkyně ze dne 04.06.2014. Tam uvedená argumentace je zcela přiléhavá i ve vztahu k nyní přezkoumávanému rozsudku I. stupně. Státní zástupkyně proto navrhla, aby odvolací soud, aniž by napadený rozsudek zrušil, věc vrátil soudu I. stupně s příkazem, aby rozhodl o uložení trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu v obchodních společnostech a družstvech s oborem činnosti nákup a prodej pohonných hmot, jakož i výkon takové funkce na základě plné moci či jiného obdobného pověření, který bude vyměřen dle zákonného rozpětí dle § 73 odst. 1 tr. zákoníku

Veřejné zasedání dne 21.05.2015 konáno za splnění všech procesních podmínek v nepřítomnosti obžalovaného [redacted]. Po konstatování dosavadního průběhu trestního řízení a po přečtení napadeného rozsudku obhájkyně obžalovaného přednesla podané odvolání v plné shodě s jeho písemným vyhotovením a zdůraznila stěžejní odvolací důvody. Dle ní se soud I. stupně nezabýval obsahem usnesení odvolacího soudu, výslech svědka [redacted] označen za nedostatečný, pokud na obsahu jeho výpovědi došlo k určení výše škody způsobené České republice. Obhájkyně připomněla, že její snahou bylo zajistit veškeré faktury na nákup nafty, navrhovalo se ve věci i zpracování znaleckého posudku. Tyto důkazní prostředky však byly ze stran soudu I. stupně odmítnuty. Listiny, které byly doloženy spolu s odvoláním, mají dokazovat nákupy nafty, která byla následně prodána na základě faktur, které jsou předmětem obžaloby. Soud I. stupně opět nedostatečně zkoumal majetkové poměry obžalovaného, nezjišťoval, zda je v jeho možnostech peněžitý trest, který mu byl uložen, uhradit. Proti obžalovanému jsou totiž vedena exekuční řízení, kdy aktuálně se soudu dokládá exekuční příkaz na částku 4.829.240,35 Kč. Dle mínění obhájkyně obžalovaného se soud dále nedostatečně zaobíral obsahem trestního oznámení na firmu [redacted] Obhájkyně požádala, aby odvolací soud opětovně přezkoumal napadený rozsudek a zabýval se i otázkou výše způsobené škody, která doposud nebyla prokázána. Navrhla, aby byl napadený rozsudek k odvolání obžalovaného opětovně zrušen. Obhájkyně požádala, aby byly přečteny odvolacím soudem veškeré faktury, které se staly přílohou podaného odvolání a dále exekuční příkaz.

Státní zástupkyně taktéž přednesla podané odvolání shodně s jeho písemným vyhotovením a odkázala i na odvolací důvody, které zmíněny již v předchozím podaném odvolání. Připomněla, že odvolání podáváno ze strany OSZ v Táboře v neprospěch obžalovaného do výroku o uloženém trestu. Souhlas vysloven s postupem soudu, který

obžalovanému uložil trest výchovného charakteru společně s trestem peněžitým. Vytýkáno však soudu, že nebylo vyhověno návrhu na uložení trestu zákazu činnosti, jehož rozsah uveden v opravném prostředku. Pro tento druh trestu jsou dány zákonné důvody. K odvolání obžalovaného pak státní zástupkyně zmínila, že soud učinil ve věci správné skutkové i právní závěry, proti hodnocení důkazů ze strany soudu I. stupně nemá žádných výhrad. Odkazováno pak státní zástupkyní na judikaturu, která se k této problematice váže. Státní zástupkyně proto navrhla, aby k odvolání OSZ v Táboře byl napadený rozsudek zrušen ve výroku o trestu a obžalovanému byl nově navíc uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu v obchodních společnostech a družstvech s oborem činnosti nákupu a prodej pohonných hmot, jakož i výkon takové funkce na základě plné moci či jiného obdobného pověření, kterým bude vyměřen v polovině zákonného rozpětí dle § 73 odst. 1 tr. zákoníku. Navrhla dále, aby odvolání obžalovaného bylo podle § 256 tr. řádu jako nedůvodné zamítnuto.

S ohledem na nově doložené důkazní prostředky ze strany obžalovaného, stranám řízení v souladu s ustanovením § 213 odst. 1 tr. řádu tyto důkazy předloženy k nahlédnutí. Následně obhájkyně obžalovaného nepožádala v rámci odvolacího řízení o provedení dalších důkazů, žádný návrh na doplnění dokazování pak neučinila ani státní zástupkyně.

Obhájkyně obžalovaného učinila konečný návrh v tom směru, aby k odvolání obžalovaného byl napadený rozsudek v celém rozsah zrušen a věc vrácena soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí. Státní zástupkyně odkázala pak na konečný návrh, který učinila v předchozím přednesu.

Krajský soud podle § 254 odst. 1 věta druhá tr. řádu přezkoumal k odvolání obžalovaného i státní zástupkyně OSZ v Táboře napadený rozsudek soudu I. stupně jako celek, přezkumu podrobil i kvalitu samotného řízení, které jeho vydání předcházelo. Byl učiněn závěr, že oběma podaným odvoláním je možno vyhovět a to z důvodů, které budou rozebrány níže.

Předně bylo zjištěno, že nalézací soud postupoval v řízení v plném souladu se všemi procesními předpisy, nebylo zjištěno nic, co by svědčilo o porušení procesních norem. Ve věci bylo správně procesním soudem rozhodováno v senátě. Z příslušného trestního spisu se pak podává, že bylo i plně respektováno právo obžalovaného [redacted] na obhajobu. Tento měl po celý průběh trestního řízení svou obhájkyni a bylo mu v plné míře umožněno právo na obhajobu, zejména právo podávat nové důkazní prostředky, žádosti a opravné prostředky, což v plném rozsahu bylo z jeho strany i využito.

Odvolací soud připomíná, že soud I. stupně rozhodl prvně ve věci svým rozsudkem ze dne 22.05.2014, č.j. 1 T 43/2014-834, kterým obžalovaný [redacted] uznán vinným zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku a odsouzen podle § 240 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 30 měsíců, který mu byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 4 let. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 68 odst. 1 tr. zákoníku byl obžalovanému uložen dále i peněžitý trest v počtu 300 denních sazeb po 2.000 Kč, tedy v celkové výši 600.000 Kč. Podle § 68 odst. 5 tr. zákoníku bylo obžalovanému povoleno splácet uložený peněžitý trest ve splátkách po 50.000 Kč měsíčně, počínaje 15. dnem měsíce následujícího po právní moci rozhodnutí, přičemž bylo určeno, že výhoda splátek peněžitého trestu odpadá, jestliže obžalovaný nezaplatí dílčí splátku včas. Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku

byl pro případ, že by peněžitý trest nebyl obžalovaným ve stanovené lhůtě vykonán, stanoven náhradní trest odnětí svobody v délce 6 měsíců.

K odvolání obžalovaného byl následně usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočky v Táboře ze dne 24.07.2014, č.j. 14 To 180/2014-964, podle § 258 odst. 1 písm. b), c), d) napadený rozsudek v celém rozsahu zrušen. Podle § 259 odst. 1 tr. řádu byla věc vrácena soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí. Státní zástupkyně OSZ v Táboře byla se svým odvoláním na toto rozhodnutí odkázána.

V předmětném usnesení krajského soudu vysloveno, že shora označený rozsudek Okresního soudu v Táboře, kterým bylo ve věci rozhodnuto poprvé, nemůže ve stávající podobě za nejasného důkazního stavu obstát při absenci provedení důkazů dalších, které pro objasnění skutkového stavu věci jsou nanejvýš důležité. S ohledem na nově předložené důkazní prostředky ze strany státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích - pobočky v Táboře konstatoval odvolací soud, že není možné s určitostí tvrdit, co uvedeno v obžalobě, není náležitým způsobem zjištěno, v jakém rozsahu byla ze strany obžalovaného [redacted] zkrácena daň z přidané hodnoty, jaká vlastně byla jeho jednáním způsobena České republice škoda. S ohledem na shora uvedené tedy označil odvolací soud samotné skutkové závěry soudu I. stupně za neúplné a nepřesvědčivé, když vyslovil, že k řádnému objasnění trestné činnosti obžalovaného je nutné provádět důkazy další a to v rozsahu, který zjevně překračuje možnosti odvolacího řízení a v důsledku jejich provádění by před odvolacím soudem znamenalo nahrazování činnosti soudu I. stupně. Odvolací soud vytkl procesnímu soudu, že se dostatečně nezabýval majetkovými poměry obžalovaného a přesto, že pro možné uložení peněžitého trestu neměl dostatek relevantních podkladů, peněžitý trest uložil ve výši, jaká stanovena rozsudkem. Povolil pak splácení peněžitého trestu v měsíčních splátkách po 50.000 Kč, aniž by náležitě ověřil, zda obžalovaný s ohledem na své finanční možnosti je schopen dosti vysokou finanční částku měsíčně splácet.

Krajský soud pak dal za povinnost soudu I. stupně v novém hlavním líčení provést veškeré listinné důkazy, které byly v rámci odvolacího řízení předloženy státní zástupkyní Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích - pobočky v Táboře. Dal procesnímu soudu za úkol zjistit, v jakém rozsahu ze strany obžalovaného byla daň z přidané hodnoty zkrácena, jaká škoda jeho jednáním měla být způsobena České republice. Svou pozornost měl pak zaměřit i na informaci, že správce daně v souladu s § 98 odst. 2 daňového řádu přihlédl ke zjištěným okolnostem, z nichž vyplývají výhody pro daňový subjekt, i když jím nebyly uplatněny. Jedná se konkrétně o zohlednění nákupu množství nafty, kterou daňový subjekt musel nakoupit, avšak tyto nákupy nezahrnul do účetního deníku ani neuplatnil odpočet DPH na vstupu a současně správce daně neměl údaje o nákupu k dispozici. Odvolací soud pak soudu I. stupně dal na zvážení, za situace, kdy by nebyl schopen sám výše uvedené skutečnosti na základě shromážděných důkazů objasnit a řádně vyčíslit, aby za tímto účelem přibral osobu povolanou a to soudního znalce z příslušného oboru. Soudu I. stupně bylo pak uložen, aby podrobil opětovnému výslechu obžalovaného ohledně jeho majetkových poměrů, dále bylo jeho úkolem zjistit, zda obžalovaný je vlastníkem nějakých nemovitostí, věcí movitého charakteru, např. motorových vozidel apod. Odvolací soud dále uložil procesnímu soudu, aby podrobil výslechu svědky [redacted] a [redacted]. Dále byl soud I. stupně zavázán povinností, aby zaměřil svoji pozornost i na obsah trestního oznámení ze strany obžalovaného, které podáno na společnost [redacted] Soudu I. stupně tedy uloženo, aby opětovně posoudil všechny shromážděné důkazy zákonným způsobem a z nich vyvodil i odpovídající

závěry právní a v souladu se zákonem rozhodl v případě, že bude vina obžalovaného z těchto důkazů dovozena, o jeho potrestání. Ze strany procesního soudu musí být přihlédnuto nejen k argumentaci opravného prostředku obžalovaného, ale taktéž i k argumentaci, která vtělena do odvolání státní zástupkyně OSZ v Táboře, které podáváno v neprospěch obžalovaného do výroku o uloženém trestu.

Z pokynu odvolacího soudu procesní soud ve věci opětovně nařídil hlavní líčení, v rámci něhož vyslechl jako svědka [redacted] – pracovníka Finančního úřadu v [redacted], dále svědka [redacted], v souladu s ust. § 213 odst. 1 tr. řádu provedl pak důkazy listinného charakteru, které byly ve věci nově shromážděny. Z rozhodnutí procesního soudu nebyly ve věci prováděny důkazy další a to konkrétně listiny – faktury na nákup nafty za rok 2010 a 2012. Soud I. stupně pak vynesl rozsudek, který se stal předmětem současného odvolacího řízení.

Po připomenutí průběhu trestního řízení obžalovaného [redacted] bylo ze spisu Okresního soudu v Táboře sp. zn. 1 T 43/2014 zjištěno, že okresní soud vyvinul dostatečnou snahu o to, aby ve věci mohl spolehlivě a dle zákona rozhodnout. Ve věci provedl v rámci hlavního líčení velmi rozsáhlé a podrobné dokazování, přičemž v jeho průběhu respektoval zásady ústnosti (§ 2 odst. 11 tr. řádu) a bezprostřednosti (§ 2 odst. 12 tr. řádu), když osobně vyslechl nejen obžalovaného [redacted], ale i svědky [redacted], [redacted] a [redacted]. Zákonným způsobem pak procesní soud provedl i důkazy listinné povahy, které konkretizoval v příslušných protokolech o konaných hlavních líčeních. Soud I. stupně si tedy nepochybně opatřil pro své druhé rozhodnutí již dostatečnou důkazní materii, na jejímž základě byl jím zjištěn ve vztahu k obžalovanému [redacted] skutkový stav bez důvodných pochybností. Samotná skutečnost, že nebyl ve věci vyslechnut svědek [redacted], měla své objektivní podklady, tento svědek se stal pro soud osobou zcela nekontaktní. Ze strany soudu bylo provedeno i opakované šetření Policie ČR k možnému výskytu – bydlišti tohoto svědka, které však zůstalo bezvýsledné.

Odvolací soud zdůrazňuje, že pro samotné zjištění skutkového stavu, o němž nevznikají důvodné pochybnosti, bylo tedy nezbytné pečlivě vyhodnotit důkazní hodnotu a sílu jednotlivých provedených důkazů, přičemž v uvedeném směru nelze okresnímu soudu ničeho vytknout, tedy že by shromážděné důkazní prostředky hodnotil jinak, než mu ukládáno trestním řádem.

Jak již shora naznačeno, nalézací soud vyslechl k věci mimo obžalovaného všechny svědky (vyjma svědka [redacted]), kteří v řízení před okresním soudem připadali v úvahu. Mohl si tedy na podkladě jejich osobního výslechu, jakož i výslechu obžalovaného a bezprostředního dojmu z toho, co a jak tito sdělili, resp. jak reagovali na položené otázky, vytvořit vnitřní přesvědčení o tom, jakým způsobem výpověď obžalovaného, výpovědi svědků hodnotit a jaký skutkový závěr z nich učinit. Výpověď obžalovaného [redacted], jednotlivé výpovědi svědecké a obsahy důkazů listinné povahy pak okresní soud posuzoval zcela v souladu s postupem upraveným v ust. § 2 odst. 6 tr. řádu, když tyto hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu, což je nutno považovat za metodu stěžejní, ostatně zákonem předpokládanou v § 2 odst. 6 tr. řádu. Své hodnotící úvahy a jejich výsledky pak okresní soud vyjádřil v dostatečně podrobném, logickém a přiléhavém odůvodnění rozsudku, vyhovujícím všem požadavkům § 125 tr. řádu, na které lze prakticky v plném rozsahu odkázat, neboť v něm je

v dostatečné míře prezentován obsah provedených důkazů, je v něm zřetelně a výstižně vyloženo, které skutečnosti vzal nalézací soud za prokázané a především, o které důkazy své rozhodnutí opírá, i z jakých důvodů má za vyvrácenou obhajobu obžalovaného [redacted].

K námitkám, které odezněly v opravném prostředku obžalovaného a k důkazní hodnotě obžalovaným nově předložených důkazů v rámci řízení před soudem I. stupně, pak odvolací soud nad rámec odůvodnění napadeného rozsudku dodává následující: Samotné gró odvolacích výhrad obžalovaného tkví v jeho polemice s hodnotícími úvahami okresního soudu a potažmo i s jeho právními závěry. Odvolací soud již ostatně konstatoval, že okresní soud hodnotil provedené důkazy způsobem, jaký mu ukládá zákon, tedy nejen samostatně, ale i ve vzájemných souvislostech, přičemž se s dostatkem vypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Náležitým způsobem pak vysvětlil, na základě jakých důkazů dospěl k závěru, že obžalovaný svým jednáním v rozporu se zákonem celkem za zdaňovací období od 01.01.2010 do 30.06.2012 zkrátil daň z přidané hodnoty o částku 1.576.693,80 Kč, což představuje škodu způsobenou České republice, zast. Finančním úřadem pro Hlavní město Praha, Štěpánská 619/28, Praha 1. Proto nelze mít proti jeho způsobu hodnocení důkazů, které byly jím provedeny i z pokynu odvolacího soudu, žádných výhrad. Na jeho činnost pak v rámci odvolacího řízení navázal i sám odvolací soud a důkazy, které byly před soudem I. stupně provedeny a které v dostatečném rozsahu popsány v odůvodňující části napadeného rozsudku, hodnotil ve vzájemných souvislostech i s důkazy novými, které sám provedl. Je zcela zřejmé, že obžalovaný, vědom si obsahu meritorního rozhodnutí Okresního soudu v Táboře ze dne 05.02.2015, č.j. 1 T 43/2014-1040, jímž uznán vinným zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku, a trestu, který mu byl soudem I. stupně uložen, se nově předloženými důkazy snažil zvrátit skutkové závěry soudu I. stupně, které označil ve svém opravném prostředku za zcela nesprávné.

Odvolací soud si dovoluje v této souvislosti poznamenat, že soud je povinen se vypořádat s obsahem každého důkazu jak v jednotlivostech, tak je povinen tyto důkazy hodnotit ve vzájemných vazbách a je povinen zjišťovat, zda mezi nimi panuje soulad. Pokud dospěl procesní soud k závěru na základě provedeného dokazování, že se obžalovaný žalovaného jednání v rozsahu daném obžalobou dopustil a jeho jednání vykazuje jak po subjektivní tak i objektivní stránce všechny zákonem předpokládané znaky zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku, nikterak nepochybil. Odvolací soud pak k argumentaci opravného prostředku obžalovaného dodává, že jemu ani jeho obhájkyni samozřejmě nelze v žádném případě upřít právo podrobit jednotlivé důkazy a hodnotící postupy nalézacího soudu kritice, uplatnit vůči němu výhrady a vyjádřit svůj vlastní pohled na věrohodnost, spolehlivost a důkazní sílu konkrétního důkazu či důkazů. Podle názoru odvolacího soudu je však odvolání obžalovaného do určité míry charakteristické tím, co opakovaně neprávem vytýkáno soudu nalézacímu, tedy jednostranným hodnocením některých důkazů s jejich vytržením ze souvislostí a z celkového kontextu a pomíjením důkazů, které svědčí v neprospěch obžalovaného. Příznačným rysem odvolací argumentace obžalovaného [redacted] je to, že se opírá výhradně o vlastní náhled na hodnocení jednotlivých důkazů a jeví zjevnou tendenci abstrahovat od všech důkazů, které svědčí v jeho neprospěch či alespoň jejich význam bagatelizovat, jak ostatně již naznačeno v rozhodnutí soudu procesního. Odvolací soud proto uzavírá, že na základě rozboru a vyhodnocení shromážděných důkazů rozsudečný výrok soudu I. stupně plně odpovídá zjištěné důkazní situaci. Odvolací soud tedy nemá o vině obžalovaného žádných pochybností a zcela se ztotožňuje s výkladem, že zavinění obžalovaného v dané trestní věci bylo dáno těmi aspekty, které zřetelně označil již soud I.

stupně při svém závěrečném zhodnocení v odůvodňující části napadeného rozsudku. Uzavřeno tedy, protiprávní jednání obžalovaného [redacted] lze jednoznačně podřadit pod skutkovou podstatu žalovaného zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku.

Za situace, kdy v plném rozsahu odvolací soud akceptoval výrok o vině obžalovaného [redacted] výše označeným zločinem, zaměřil se v rámci své přezkumné povinnosti i na výrok o uloženém trestu, který koncipován jako trest výchovné povahy, trest podmíněně odložený, který se jeví být odvolávající se státní zástupkyní OSZ v Táboře nepřiměřeně mírný a to z důvodu, které argumentačně rozvedla ve svém opravném prostředku, kde se domáhala i uložení trestu zákazu činnosti v rozsahu, který je v odvolání konkretizován. Shledal na straně jedné, že jsou v dané trestní věci dány podmínky zákonem stanovené pro uložení tohoto druhu trestu, na straně druhé však dovodil, že peněžitý trest, který byl obžalovanému uložen v celkové výši 600.000 Kč se stanoveným náhradním trestem odnětí svobody v trvání šesti měsíců, který byl obžalovanému povolen splácet ve splátkách ve výši 50.000 Kč měsíčně, je trestem s ohledem na zjištěné majetkové poměry obžalovaného trestem nepřiměřeně přísným. Odvolací soud byl tedy podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu nucen k odvolání obžalovaného a státní zástupkyně OSZ v Táboře napadený rozsudek zrušit v celém výroku o uloženém trestu. Nově pak bylo odvolacím soudem rozhodnuto v souladu s § 259 odst. 3 písm. b) tr. řádu tak, že obžalovanému [redacted] za přečin, jímž byl uznán vinným napadeným rozsudkem a který rozhodnutím odvolacího soudu zůstal nedotčen, uložil podle rozhodné trestní sazby dané § 240 odst. 2 tr. zákoníku trest odnětí svobody v trvání 30 měsíců, který byl obžalovanému podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 4 let. Protože shledal, že u obžalovaného jsou zachovány podmínky pro uložení peněžitého trestu, tento podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 68 odst. 1 tr. zákoníku obžalovanému vyměřil v počtu 100 denních sazeb po 1.800 Kč, tedy v celkové výši 180.000 Kč. Podle § 68 odst. 5 tr. zákoníku bylo obžalovanému povoleno uložený peněžitý trest splácet ve splátkách po 15.000 Kč měsíčně, počínaje 15. dnem měsíce následujícího po právní moci rozhodnutí, přičemž určeno, že výhoda splátek peněžitého trestu odpadá, jestliže obžalovaný nezaplatí dílčí splátku včas. Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku byl pak pro případ, že by peněžitý trest nebyl obžalovaným ve stanovené lhůtě vykonán, stanoven náhradní trest odnětí svobody v délce 6 měsíců. Rozhodným faktorem pro uložení peněžitého trestu bylo pak objektivní zjištění, že obžalovaný pro sebe získal trestnou činností neoprávněný majetkový prospěch, při stanovení jeho výměry bylo přihlédnuto odvolacím soudem ke zjištěné majetkové situaci obžalovaného a jeho možnostem splácet peněžitý trest v měsíčních splátkách ve výši, která je pro obžalovaného únosná.

Vzhledem k tomu, že se obžalovaný dopustil trestné činnosti v přímé souvislosti s podnikatelskou činností a zejména s ohledem na chování obžalovaného po spáchání trestné činnosti – tj. prodej společnosti, na které váznou daňové a jiné pohledávky a okamžité pokračování v činnosti pod hlavičkou jiné tzv. čisté společnosti – je namístě obžalovanému uložit i trest zákazu činnosti, a to zákaz funkce statutárního orgánu v obchodních společnostech a družstvech s oborem činnosti nákup a prodej pohonných hmot, jakož i výkon takové funkce na základě plné moci či jiného obdobného pověření a to na dobu 4 let. Z pohledu odvolacího soudu jde vzhledem k výše zmíněným okolnostem rozhodným pro ukládání trestu o trest naprosto přiměřený, zákonný a spravedlivý, který svými druhy ani konkrétními výměrami nikterak nevybočuje ze zaběhlých pravidel trestání.

Ze všech shora uvedených důvodů bylo odvolacím soudem rozhodnuto tak, jak se podává z výrokové části jeho rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.), a to ve trojím vyhotovení.

Dovolání mohou podat:

a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,
b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

V Táboře dne 21. května 2015

JUDr. Jiřina Roubíčková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Pavlína Kršková